

Arrest

nr. 194 730 van 9 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 juli 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. D'HAENENS, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart "staatsburger van Palestina" te zijn, geboren te Gaza op [...]1988.

Op 17 maart 2017 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van verzoeker op 25 februari 2017 wegens illegale binnenkomst in Italië werden geregistreerd.

Op 31 maart 2017 werd verzoeker verhoord in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 3 mei 2017 richtte de gemachtigde op grond van artikel 13, § 1 van Dublin III Verordening een overnameverzoek aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22, § 1 van Dublin III Verordening gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22, § 7 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Op 31 juli 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : A.
voornaam : M. I.
geboortedatum : [...]1988
geboorteplaats : Gaza
nationaliteit : Palestina

Alias: A., M. I M, geboren te Gaza op [...]1988, Palestina; A. M. IM, geboren te Gaza op [...]1988, Palestina

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22 van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die Palestijns staatsburger en van Arabische afkomst verklaart te zijn, werd op 07.03.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 17.03.2017 asiel in België. Betrokkene was in het bezit van zijn origineel paspoort met nummer [...] (afgegeven te Ramallah op [...]2011 en geldig tot 15.10.2016). Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrucken van betrokkene op 25.02.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst.

Op 31.03.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij op 07.09.2016 vertrokken te zijn vanuit Gaza (Palestina) en stelde hij eerst per bus naar Egypte te zijn gereisd waar hij tot 25.10.2016 te Caïro (Egypte) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per wagen verder door naar Libië waar hij ongeveer 3 maanden te Sabratha (Libië) verbleef alvorens per boot verder door te reizen naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrucken van betrokkene op 25.02.2017 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrucken geregistreerd werden in Italië en hij verklaarde dat hij hiertoe gedwongen werd door de Italiaanse autoriteiten bij zijn aankomst in Italië. Hij verklaarde hiertoe geen vrije keuze te hebben gehad en hij stelde dat zijn vingerafdrucken enkel omwille van “anti-criminele” redenen genomen werden. Betrokkene verklaarde hierbij ook enkel en alleen in België asiel te hebben gevraagd en hij stelde geen asiel te hebben gevraagd in Italië. Betrokkene verklaarde ongeveer 2 dagen in Italië te hebben verbleven in een opvangcentrum op een voor hem onbekende plaats om vervolgens per trein en bus verder door te reizen naar België met een transit via Frankrijk. Betrokkene verklaarde op ca. 06.03.2017 gearriveerd te zijn in België en betrokkene vroeg asiel in België op 17.03.2017.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot om in België asiel te vragen omdat België een stabiel en veilig land is. Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene zich te verzetten tegen een dergelijke

overdracht. Hij stelde in dit verband dat hij zich psychologisch heel goed voelt in België en hij verklaarde ook dat hij slecht behandeld werd gedurende zijn verblijf van twee dagen in Italië. Zo verklaarde betrokkene dat hijzelf en andere vluchtelingen geslagen werden door de politie in Italië.

Betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Hij stelde wel dat zijn zus (A., R., ca. 22 jaar oud) te Zweden verblijft.

Op 03.05.2017 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22 vanaf d.d. 04.07.2017 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Op 14.07.2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Via een schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene d.d. 30.03.2017 worden onze diensten op basis van verscheidene elementen verzocht om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen. In een bijkomende schriftelijke tussenkomst d.d. 06.06.2017 wordt er tevens een medisch attest betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene aangebracht.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde dat

hij besloot in België asiel te vragen omdat België een stabiel en veilig land is. Daarnaast stelde betrokkene ook zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 onder meer omdat hij zich op psychologisch vlak heel goed voelt in België. We merken hieromtrent op dat bovenstaande verklaringen geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Italiaanse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die voortkomt uit het feit dat de vingerafdrukken van betrokkene in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Bovenstaande verklaringen vallen dan ook te kaderen onder de specifieke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen desbetreffend nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar hij benadrukte in dit verband tevens ook dat dit niet omwille van een asielaanvraag gebeurde maar enkel omwille van onderzoek naar "anti-criminele activiteiten". In dit verband benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene inderdaad aantoont dat betrokkene niet omwille van een asielaanvraag maar wel omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werd in Italië. Echter heeft het feit dat betrokkene geen asiel vroeg in Italië geen invloed op de verantwoordelijkheid van de Italiaanse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die werd vastgesteld aan de hand van de illegale binnenkomst van betrokkene en artikel 13 van Verordening 604/2013.

Betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken in Italië verklaarde betrokkene ook dat hij hiertoe gedwongen werd door de Italiaanse autoriteiten bij zijn aankomst in Italië en dat hij hiertoe geen vrije keuze had. Hieromtrent benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene verder ook dat hij gedurende zijn verblijf in Italië slecht behandeld werd en hij stelde in dit verband dat hijzelf en andere vluchtelingen geslagen werden door de politie. Echter benadrukken we dat betrokkene hierbij tevens ook verklaarde dat dit incident plaatsvond in de context van de registratie van zijn vingerafdrukken in Italië omwille van het feit dat hij verzet toonde tegen deze verplichte registratie. Verder wensen we ook op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder laat de betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, in combinatie met het feit dat betrokkene verklaarde dat dit incident plaatsvond op het moment dat betrokkene zich verzette tegen de registratie van zijn vingerafdrukken in Italië, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Italië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Italiaanse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de

betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De advocaat van betrokkene verwijst in zijn schriftelijke tussenkomst verder ook naar het feit dat de algemene situatie in Italië betreffende de omstandigheden van opvang en van behandeling van asielzoekers bijzonder moeilijk verloopt. Er wordt in dit verband ook verwezen naar verscheidene moeilijkheden die Dublin-terugkeerders naar Italië ondervinden na overdracht. Desbetreffend benadrukken we vooreerst dat de Italiaanse instanties met toepassing van artikel 13 van Verordening 604/2013 instemden met de overname van betrokkene. Dit artikel stelt: “wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.” Deze overname impliceert dan ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verder merken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië (“Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure”, pagina 40).

Indien verder zou worden opgemerkt dat betrokkene na overdracht aan Italië niet opnieuw zal worden toegelaten tot de materiële opvangvoorzieningen omdat hij de opvangstructuur zonder verwittiging of toestemming verlaten heeft, merken we op dat deze hypothetische situatie niet van toepassing is op de casus van de betrokkene. Het Italiaanse Decreet 142/2015 van 18 augustus 2015, dat voorziet in deze mogelijkheid, handelt immers over de opvangvoorzieningen voor derdelanders die in Italië een asielaanvraag hebben ingediend. Het decreet vormt een omzetting van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming (‘de opvangrichtlijn’). Artikel 3 van deze Richtlijn bepaalt zeer duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op “alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen”. De betrokkene diende in Italië, zoals blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek, geen asielaanvraag in, maar verbleef gedurende de gehele periode op illegale wijze in het land. Dit heeft tot gevolg dat de betrokkene niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de voormelde opvangrichtlijn. Indien betrokkene in Italië toch enige vorm van opvang genoot – in het kader van registratie of humanitaire redenen – doet hier geen afbreuk aan en bijgevolg kan enkel worden geconcludeerd dat het recht van de betrokkene op materiële opvangvoorzieningen in het kader van een asielaanvraag onverminderd mogelijk zal zijn.

We wensen verder ook te benadrukken dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert daarbij ook dat Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren en dat een overdracht van betrokkene naar Italië een schending zou impliceren van het non-refoulement beginsel.

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde last te hebben van pijn aan zijn schildklier en dat hiervoor tevens ook antibiotica neemt. Daarnaast verklaarde betrokkene ook voorts in goede gezondheid te verkeren. Echter merken we op dat de medische attesten in het dossier van betrokkene en de door de advocaat van betrokkene aangebrachte medische attesten aantonen dat betrokkene in België gehospitaliseerd werd in het kader van een medisch onderzoek. Door deze hospitalisatie was betrokkene tevens ook niet in staat om zich aan te bieden bij onze diensten in de periode van 07.06.2017 tot 30.06.2017. Echter toont het door de advocaat van betrokkene aangebrachte medische attest aan dat betrokkene de medische ingreep bij betrokkene succesvol is uitgevoerd en wordt er geen melding gemaakt van ernstige of specifieke complicaties bij betrokkene. De in het administratief dossier van betrokkene aanwezige medische attesten maken verder ook geen melding van het feit dat betrokkene omwille van gezondheidsredenen niet zou kunnen reizen of dat gezondheidsredenen een overdracht naar Italië in de weg zouden staan. Zo merken we op dat betrokkene tevens ook op d.d. 17.07.2017 en 31.07.2017 bij onze diensten werd uitgenodigd en dat hij zonder problemen aan deze uitnodigingen gevolg gaf en tevens ook geen recente medische attesten aanbracht betreffende zijn gezondheidssituatie. We merken dan ook op dat de door betrokkene en zijn advocaat aangebrachte medische attesten geen aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Verder verwijzen we desbetreffend ook naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Verder wensen we betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin gesteld wordt dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest tevens ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van die asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat in dat verband moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat bovenstaande doet besluiten dat er in het geval van betrokkene geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand bij overdracht aan Frankrijk en dat er in de vorm van het "common health certificate" voorzien wordt in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Daarnaast merken we op dat de advocaat van betrokkene in dit verband tevens ook verwijst naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin wordt gesteld dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1988 geboren alleenstaande.

We verwijzen hierbij ook nogmaals naar de hierboven reeds vermeldde medische problemen bij betrokkene maar wensen desbetreffend nogmaals te benadrukken dat er tot op heden in het dossier van

betrokkene geen attesten of andere elementen aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Verder wensen we ook op te merken dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM ook hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v.

Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Ook tot op heden blijft het EHRM op zijn standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het M.S.S. arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse asiel – en opvangsysteem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen.

Daarnaast merken we betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten op dat het AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije

vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Zo blijkt uit het AIDA-rapport tevens ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublinterugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië. De advocaat van betrokkene verwijst in zijn schriftelijke tussenkomst verder ook naar de huidige situatie in Italië en spreekt over een massale aankomst van asielzoekers in Italië tot op heden. Hieromtrent wensen we vooreerst te benadrukken dat de advocaat van betrokkene deze stelling vooreerst duidt aan de hand van verscheidene stukken die reeds van 2014 dateren wat geen indicatie is van de huidige en actuele situatie in Italië in 2017.

Echter is het belangrijk om te onderschrijven dat Italië in 2017 nog steeds geconfronteerd wordt met een massale toestroom van migranten en asielzoekers. Hieromtrent wensen we echter te benadrukken dat de bewering dat het aantal vluchtelingen opnieuw fors is toegenomen niet volstaat om aan te tonen dat betrokkene in Italië geen asielaanvraag zou kunnen indienen en dat hij hierbij niet de vereiste opvang zou verkrijgen. Een instroom van immigranten betekent tevens ook niet automatisch dat al deze personen een asielaanvraag indienen in Italië en effectief moeten worden opgevangen daar. Daarnaast verwijzen we in dit verband ook naar de bijeenkomst van de Europese ministers van Binnenlandse Zaken op Europees niveau waarin engagementen werden uitgesproken, zowel door de lidstaten als door de Europese Commissie, om de solidariteit met Italië te versterken omwille van de toenemende instroom en werd er door de Europese Commissie tevens ook een concreet actieplan voorgesteld ("Action plan on measures to support Italy, reduce pressure along the Central Mediterranean route and increase solidarity", d.d. 04.07.2017). Hierin bevestigden de Europese Commissie dat de aanhoudende stroom van migratie langs de route via de Middellandse Zee een structurele uitdaging is voor de EU alsook een dringende en serieuze kwestie, waarbij ook concrete maatregelen en voorstellen werden aangebracht door de Europese Commissie in het kader van deze aanhoudende toestroom zoals onder meer een coördinatie van de reddingsmissies in de Middellandse Zee, het blijvend inzetten op relocatie en uitgebreidere inspanningen van de lidstaten hieromtrent alsook bijkomende fondsen van de lidstaten voor het EU Trust Fund. Daarnaast werden er ook concrete voorstellen aangebracht gericht over de implementatie van het Europees migratiebeleid in Italië zoals de implementatie van de "Minniti Law" in Italië met als doel om tot een meer effectief Italiaans asielsysteem te komen, een toename van de capaciteit in de "hotspots" alsook van de algemene opvangcapaciteit en het voorzien in voldoende toegang tot gerechtelijke procedures en voorzien in een snellere behandeling van de asielaanvragen. Verder wordt door de EU ook voorzien in bijkomende financiële steun aan Italië in het kader van migratiemanagement (specifiek bijkomend bedrag van 35 miljoen euro).

Verder verwijst de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst tevens ook naar verscheidene arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en jurisprudentie desbetreffend. Hieromtrent benadrukken we dat de door de advocaat van betrokkene aangehaalde zaken individueel behandeld werden door de RVV en dat dit niet automatisch impliceert dat de situatie waarvan sprake in deze arresten automatisch transposeerbaar is op de situatie van betrokkene. Daarnaast benadrukken we ook dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de advocate van betrokkene niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde arresten identiek zijn aan de zaak van betrokkene.

Verder benadrukken we dat de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst verder ook verwijst naar de behandeling in de zogenaamde “hotspots” in Italië. Hieromtrent verwijzen we ook naar een rapport uitgaande van Amnesty International (“Hotspot Italy. How EU’s Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”, 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport, alsook de door de advocaat van betrokkene aangebrachte elementen, zich uitsluitend focussen op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarbij merken we ook op dat uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie zeer duidelijk blijkt dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders.

We benadrukken verder ook dat de betrokkene verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo valt uit de verklaringen van betrokkene tevens ook af te leiden dat betrokkene in Italië de mogelijkheid heeft gehad om in een opvangcentrum te verblijven, ondanks het feit dat hij geen asiel vroeg in Italië.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport “L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; “Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, “Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”, juli 2013; “Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; “Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap”, Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). In dit verband verwijzen we ook naar een rapport van de Raad van Europa (“Report of the fact-finding mission to Italy”, 02.03.2017) waarin er sprake is van bezorgdheden in sommige faciliteiten maar waarin ook wordt benadrukt dat de Italiaanse autoriteiten een grote vastberadenheid tonen om verbeteringen te realiseren. Zo wordt er betreffende de opvangcapaciteit ook gesteld dat er grote inspanningen zijn vanwege de Italiaanse autoriteiten en dat iedereen die asiel vraagt opvang verkrijgt. Verder worden er ook enkel potentiële problemen inzake artikel 3 en 8 EVRM aangeduid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekende partij voert in haar enig middel de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) en van enkele beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar middel toe als volgt:

"Overwegende dat de bestreden beslissing gesticht is op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 25 van de Dublin III verordening;

Dat verwerende partij van oordeel is dat Italië de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

a) Stuk 1 van het middel: gezondheidstoestand van verzoeker

Overwegende dat verzoeker een terugkerende tumor aan de parotideklier heeft die al verschillende keren geopereerd werd ;

Dat de tegenpartij hiervan weet had voor het nemen van de bestreden beslissing ;

Dat Dr. P. P. acht dat het moeilijk is te weten wat de consequenties zullen zijn in geval van het stoppen van de behandeling (stuk 5) ;

Dat de tegenpartij onvoldoende aandacht heeft verleend aan de gezondheidstoestand van verzoeker die zonder duidelijk garanties niet naar Italië teruggestuurd kan worden ;

Overwegende dat de tegenpartij stelt : "Verder wensen we betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene ook te verwijzen naar artikel 32 van de Verordening 604/2013. Met de toepassing van dit artikel versterkt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven".

Dat dit geen garantie kan zijn dat de Belgische autoriteiten de nodige informatie weldegelijk zullen verstrekken aan de Italiaanse autoriteiten ; Dat dit ook geen garantie kan zijn dat verzoeker weldegelijk op een correcte en aangepaste wijze behandeld zal worden in Italië ;

Dat verzoeker bijgevolg het risico loopt tot behandelingen die een schending vormen van artikel 3 EVRM wegens gebrek aan adequate zorg en opvang ;

b) Stuk 2 van het middel: het bestaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en m.b.t de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië

1.

Overwegende dat de bestreden beslissing gestaaft is op artikel 25 van de Dublin III Verordening ;

Dat verwerende partij beweert: "Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25 de verantwoordelijke lidstaat werd" (bestreden beslissing, p. 2) ;

Dat verwerende partij erkent dat Italië geen antwoord heeft gegeven aan het verzoek tot overname die aan de Italiaanse autoriteiten werd gericht op 3.05.2017 ;

Dat dit, allerm minst, aanduidt dat de Italiaanse autoriteiten geen gevolg (kunnen) geven aan de verzoeken die hen gestuurd worden in het kader van de behandeling van asielaanvragen;

Dat dit het vermogen van de Italiaanse autoriteiten om hun plichten ten aanzien van de kandidaat-vluchtelingen, te eerbiedigen, in vraag stelt ;

Dat de verzochte lidstaat voor overname Italië is, waar de overbevolking van de meest opvangcentrums een onbetwistbare feit is waarvan verweerder kennis had of had moeten hebben op het moment van de bestreden beslissing, zoals verzoeker dat zal aantonen in huidig beroep ;

2.

Overwegende dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met artikel 3.2, al.2 en 3 van de Dublin III Verordening, de welke bepaalt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de . verantwoordelijke lidstaat is-belast, de verantwoordelijke lidstaat"

Dat, in toepassing van het Europees rechtspraak en du Dublin III verordening, verzoeker niet mag overgemaakt worden naar een lidstaat waar hij het risico loopt tot behandelingen die een schending vormen van artikel 3 EVRM wegens systematische en/of structurele tekortkomingen zowel i.v.m het asielprocedure als met de onthaal- en opvangvoorzieningen van de kandidaat- vluchtelingen.

Dat, in casu, Italië niet als de bevoegde lidstaat beschouwd mag worden voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker omwille van de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van de kandidaat-vluchtelingen en hun opvang;

Dat deze tekortkomingen bevestigd zijn door verschillende objectieve informatiebronnen;

Dat verzoeker U deze bronnen zal voorstellen en, ten gevolge, U zal aantonen dat Italië niet als de bevoegde lidstaat beschouwd kan worden;

3.

Overwegende dat verwerende partij schrijft: "We wensen verder ook te benadrukken dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt' (bestreden beslissing, p. 4) ;

Dat het arrest M.S.S. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM"), en het arrest NS van de Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna "HJEU") een einde hebben gezet aan het automatisch vermoeden van de eerbiediging van de rechten van de mens door eik liastaat wegens het louter feit dat de Staat het EVRM heeft ondertekend;

Dat de risico tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM in concreto onderzocht moet worden door verwerende partij;

Dat de tegenpartij ook toegeeft dat : "Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dir stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het

Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU- Handvest)" (bestreden beslissing, p. 2) ;

Dat verzoeker een kandidaat-vluchteling is;

Dat elk kandidaat-vluchteling een uiterst kwetsbare profiel heeft;

Dat omwille de tekortkomingen van Italië inzake de opvang en onthaalvoorzieningen, verzoeker een reële risico loopt om in een overbevolkte opvangcentrum geplaatst te worden waar mannen samen met vrouwen opgehoopt zijn, zonder enige privacy ;

Dat de mogelijkheid bestaat dat verzoeker zelf geen plaats krijgt in een opvangcentrum, wegens de overbevolking van de meeste opvangcentrums en een toenemende instroom van vluchtelingen en migranten in Italië, en ten gevolge, het risico loopt op straat te beëindigen ;

Dat verwerende partij de "Tarakhel rechtspraak" van de EHRM aanneemt maar van oordeel is dat deze in huidige zaak niet van toepassing zou zijn omdat verzoeker een alleenstaande man zonder kind is (bestreden beslissing p. 3) (EHRM, Tarakhel./Zwitserland, 3 november 2014);

Dat de EHRM in verschillende zaken nochtans heeft geoordeeld dat bij het onderzoek tot het lopen van een risico tot vernederende of onmenselijke behandelingen in geval van een verwijdering, rekening gehouden moest worden met alle mogelijke gevolgen, en dit, met oog op de algemene situatie in het verzochte land voor overname - in casu Italië - en de persoonlijke gegevens van de betrokkene (zie o.a.: EHRM, Y./Russia, 4 december 2008, §78 ; Saaïd./ Italie, 28 februari 2008, §128 - 129; Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 108/7 fine)',

Dat in een arrest van februari 2012, Uw Raad, overeenkomstig met de rechtspraak van de EHRM, geoordeeld heeft dat "Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitement, il y lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante »

(Vrije vertaling) Om na te gaan of er gegronde redenen zijn om waar te nemen dat verzoeker een reële risico loopt tot een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, maakt de Raad toepassing van de indicaties gegeven door het EHRM. Hieromtrent heeft het EHRM geoordeeld dat, om de werkelijkheid van een risico tot onmenselijke behandelingen na te gaan, de mogelijke gevolgen van de verwijdering van verzoeker in de verzochte lidstaat moeten worden onderzocht met oog op de algemene situatie in het land en de feiten eigen aan de zaak) ;

Dat in een recent arrest n° 161 616 van 9 februari 2016, Uw Rechtspraak nog geoordeeld heeft betreffende een terugkeer naar Italië dat : "Le Conseil estime dès lors, qu'au vu desdites informations, évoquées ci-avant, dont disposait la partie défenderesse, il appartenait à celle-ci, à tout le moins, d'examiner le risque invoqué par la partie requérante, à savoir celui que le requérant se retrouve sans hébergement, et sans les moyens de pourvoir à ses besoins élémentaires (laquelle situation serait constitutive d'une violation de l'article 3 de la CEDH), en tenant compte de la situation actuelle invoquée et étayée par la partie requérante, ainsi que des éléments particuliers propres à son cas, ne fussent-ils pas jugés comme étant des éléments particuliers propres à son cas, ne fussent-ils pas jugés comme étant des éléments susceptibles d'établir une « vulnérabilité aggravée » «

(Vrije vertaling : De Raad is derhalve van oordeel dat, gelet op de informatie hierboven vermeld, ter beschikking van de tegenpartij, het tot de laatste behoorde om, op zijn minst, de door verzoeker aangevoerde risico's te onderzoeken, namelijk dat verzoeker zonder accommodatie en zonder de middelen om te voorzien in zijn basisbehoeften zou zijn (welke situatie een schending van artikel 3 EVRM zou zijn), rekening houdend met de huidige ingeroepen situatie en ondersteund door de verzoeker, evenals speciale overwegingen met betrekking tot zijn zaak, zelfs als deze elementen niet kunnen worden beschouwd als zijnde een "erge vulnerabiliteit").

Dat verwerende partij, ten gevolge, niet toegestaan is te beweren, zonder enige nauwkeurig onderzoek van de situatie van alleenstaande vluchtelingen in Italië, en zonder enige waarborg van Italië m.b.t de opvang, het onthaal en de asielprocedure van verzoeker eenmaal hij in Italië zou zijn, dat 'Italië verzoeken

tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek o/c/0.n//erpf(bestreden beslissing, p. 5) ;

Dat verwerende partij, tenminste, individuele waarborgen had moet verkrijgen van de Italiaanse autoriteiten;

Dat ze deze niet eens heeft gevraagd

Dat het louter feit dat de Italiaanse instantie 7 dagen vooraf in kennis zullen gebracht worden van de overdracht in geen geval een waarborg is ten aanzien van de opvang van verzoeker en zijn toegang tot een effectieve asielprocedure, des te meer dat de Italiaanse instanties geen antwoord hebben gegeven aan het verzoek tot overname van de verwerende partij ;

Dat verwerende partij de situatie in Italië van de alleenstaande mannen kandidaat- vluchtelingen en/of Dublin returnee had moeten onderzoeken en van de Italiaanse instanties, de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Italië die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten;

Dat verwerende partij, noch de situatie van alleenstaande mannen kandidaat-vluchteling en/of Dublin returnee heeft onderzocht, noch waarborgen heeft gevraagd en gekregen van de Italiaanse instanties m.b.t. de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Italië die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten;

Dat, ten overvloede, verzoeker volhardt dat de opvangvoorzieningen in Italië niet overeenkomen met de vereisten van artikel 3 EVRM;

4.

Overwegende dat verzoeker in een opvangcentrum heeft verbleven in Milaan en Bologna ;

Dat men leest in een rapport van augustus 2016 van l'Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés, "Conditions d'accueil en Italie. A propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin

"La situation en matière d'hébergement est problématique pour les personnes ayant déjà séjourné dans un centre avant de poursuivre leur route. Si elles ont quitté le centre, elles doivent préalablement selon les normes en vigueur, obtenir une autorisation pour leur absence du centre. Si elles sont parties sans s'annoncer il est considéré que leur départ était volontaire et elles perdent leur droit à un hébergement Ce droit peut cependant être retrouvé mais il faut alors que la personne qui l'avait perdu prenne rendez-vous avec la Préfecture pour lui expliquer pour quels motifs elle avait quitté le centre. La Préfecture décide ensuite si le droit à un hébergement est maintenu, respectivement s'il peut être à nouveau octroyé. Jusqu'à la décision, la personne n'a pas accès à un lieu d'hébergement étatique. Au cas où la Préfecture refuse la restitution du droit à un hébergement, il n'y a plus d'alternative d'hébergement mis à disposition par l'Etat. Si au contraire la personne entre à nouveau dans le système, elle est placée en queue de la liste d'attente en cas de manque de place, pour autant qu'elle ne représente pas un cas de rigueur en raison d'une vulnérabilité particulière ».

Dat verzoeker dus meer dan mogelijk op straat zal belanden ;

*Dat hij inderdaad in een opvangcentrum verbleef maar deze verlaten heeft om zijn reis verder te zetten ;
Dat de tegenpartij hiermee helemaal geen rekening gehouden heeft ;*

Dat een verwijdering van verzoeker naar Italië nochtans artikel 3 van het EVRM zou schenden daar verzoeker heel waarschijnlijk geen opvang zal krijgen in Italië en de Belgische staat hieromtrent geen waarborgen gekregen heeft van de Italiaanse staat ;

5.

Overwegende dat verwerende partij schrijft dat "Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij bij is het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt [...]

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake erkenning als vluchteling of als persoon die de internationale bescherming behoeft zoals die zijn vastgesteld in de Europese richtlijnen 2011/35/EU en 2013/232/EU, niet zouden respecteren" (beslissing p. 4);

Dat, echter het risico tot een schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van vluchtelingen en migranten in Italië, bevestigd is;

Dat uw Raad de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van een Dublin procedure waar Italië de beweerdde bevoegde lidstaat was, nietig heeft verklaard en de uitvoering ervan heeft geschorst omwille de algemene situatie die er heerst m.b.t. de asielprocedure en de opvangvoorzieningen (ni. arrest n° 137.696, d.d. 30.01.2015, arrest 138.525, d.d. 13.02.2015, arrest 175 527, d.d. 12.02.2016, arrest 169 039, d.d. 3.06.2016, arrest .173 556s d.d. 24.08.2016);

Dat de Raad van State te Nederland de schorsing van een beslissing tot overdracht naar Italië ook heeft bevolen omwille de gebreke m.b.t. opvangvoorzieningen van de asielzoekers, de toegang tot de asielprocedure en het verschaffen van ondersteuning en faciliteiten aan asielzoekers (Voorzitter, Afdeling Bestuursrechtspraak, RvS (Mr HENT), 5 juni 2014, 201403712/2/V4) - <http://www.kruispuntmi.be/nieuws/nederlandse-raad-van-state-schorst-dublin-overdracht-naar-italië>).

Dat Uw Raad per arrest d.d. 12 februari 2016 bevestigt dat de situatie in Italië, betreffende de tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang en onthaalvoorzieningen van asielzoekers. een feit dat algemeen bekend is en dat de Raad deze situatie niet kan ontkennen;

6.

Overwegende dat verwerende partij schrijft: "De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens m een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Vordering 604/2013 (...). Bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, plaatsen inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden" (p. 7) ;

Dat in huidig geval het geen kwestie is van een forum shopping waarbij verzoeker de lidstaat waar ze zijn asielaanvraag indient zou kiezen - quod non - maar wel een kwestie van menswaardigheid en de eerbiediging van de fundamentele rechten van elke persoon die tot internationale bescherming verzoekt; Dat verzoeker betwist dat Italië bevoegd is om zijn asielaanvraag te behandelen, niet dat hij zich niet in Italië heeft begeven vooraleer hij een asielaanvraag indiende in België, doch dat de opvangvoorzieningen en de asielprocedure in Italië een schending vormen van de EVRM en de Europese vereisten m.b.t. de asielprocedure in de lidstaten;

Dat, bovendien, verwerende partij de tekortkomingen in Italië uitdrukkelijk erkent aangezien ze de kritische bemerkingen bij bepaalde aspecten niet betwist en toegeeft dat de Italiaanse instanties het nodige zouden ondernemen - quod non - om deze tekortkomingen te overheersen;

Dat het louter feit dat een lidstaat maatregelen neemt om de tekortkomingen proberen te overheersen en zich "niet onverschillig opstellen" tegenover de vele kanttekeningen, in geen geval een aanwijzing is dat verzoeker niet blootgesteld kan en zal worden aan vernederende en onmenselijke behandelingen in geval van een overdracht naar die lidstaat, in casu Italië;

Dat Uw Raad, in een arrest d.d. 9.02.2016 en d.d. 16.02.2016, bevestigde dat « Le Conseil observe qu'il ressort des informations soumises à son appréciation que, malgré les mesures mises en œuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées —, le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M. S. S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d'énervé ce constat »

(Vrije vertaling: De Raad stelt vast dat de informatie die tot zijn appreciatie is gebracht bevestigt dat, niettegenstaande de door de Italiaanse autoriteiten genomen maatregelen, er absoluut niet gewaarborgd is dat iedere asielverzoeker die in Italië aankomt opgevangen zal worden door de Italiaanse autoriteiten -

en hem zo een dak verschaft -, of dat hij niet gedwongen zal zijn om in uiterst moeilijke omstandigheden zal moeten verblijven - de maximale capaciteiten van de opvang centra's zijn regelmatig overschreden -, de tijd van zijn asielaanvraag behandeling. Het feit dat de situatie in Italië niet vergelijkbaar is met deze die heerst in Griekenland, zoals verwerende partij het onderlijnt, verandert niets aan deze vaststelling);

Dat de EHRM herhaalt dat de omstandigheden van een instroom van vluchtelingen en migranten in geen geval de Staat vrijstelt van haar plicht één ieder, o.a. de vluchtelingen en migranten, de eerbiediging van haar fundamentele rechten en het respect voor de menswaardigheid te waarborgen (zie, o.a. EHRM, 1 september 2015, *Khlaifia e.a. / Italië*, req. n° 16483/12, §128);

Dat "Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer";

Dat ten gevolge, de rechtsleer van de zaak *Khlaifia e.a. / Italië* van toepassing is zowel tegenover vluchtelingen die gedetineerd zijn, als tegenover vluchtelingen die niet gedetineerd zijn;

Dat de zaak *Khlaifia e.a. / Italië* herhaalt en benadrukt dat, in geen geval, de toestroom van vluchtelingen en excuses kunnen zijn voor een lidstaat om zijn plichten ten aanzien van de vluchtelingen niet te eerbiedigen;

Dat Uw Raad beoordeelde dat het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld wordt op basis van de omstandigheden u waarvan verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing" (RvV, arrest n° 137.096, d.d. 30 januari 2015);

Dat op dat ogenblik verwerende partij kennis had van verschillende tekortkomingen in Italië ten aanzien van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen van asielzoekers;

Dat ze, ten gevolge, verplicht was artikel 3.2 van de Dublin III Verordening toe te passen, en zich bevoegd verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

Dat andersom acteren een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest inhoudt, de welke de verantwoordelijkheid van de Belgische Staat meeneemt;

7.

Overwegende dat met betrekking tot de opvangvoorzieningen in Italië, Me M. LYS in januari 2015 een artikel publiceerde "Au delà de l'arrêt Tarakhel : le Conseil du contentieux des Etrangers impose une analyse individuelle et approfondie de la situation des demandeurs d'asile renvoyés en Italie, indépendamment de la vulnérabilité de son profil »

Dat de auteur schrijft : « A titre d'exemple, selon le rapport AIDA, l'Italie compterait au 19 mars 2014, tous centres confondus, un peu plus de 21 000 places d'accueil (voy. p. 49 du rapport).

Or, selon les déclarations faites par le Ministre de l'Intérieur le 23 novembre 2014, pas moins de 56 000 demandes d'asile avaient été introduites à cette date en Italie

(Vrije vertaling: Ten voorbeeld, volgens het rapport AIDI, zijn er op 19 maart 2014, alle centra erin begrepen, een beetje meer dan 21.000 opvangplaatsen (zie p. 45 van het rapport). Echter, volgens de declaraties van de Minister van Binnenlandse zaken d.d. 23 november 2014, werden er minstens 56.000 asielaanvragen ingediend op die datum in Italië);

Dat in de zaak *Khlaifia e.a. / Italië*, de EHRM vaststelt dat de klachten van de betrokkene m.b.t. de onmenselijke opvangvoorzieningen bevestigd zijn door verschillende bronnen, ni. "Le rapport de la commission extraordinaire du Sénat en Amnesty International (EHRM, 1 september 2015, *Khlaifia e.a. / Italië*, req. N° 16483/12, § 130) ;

Dat de EHRM concludeert dat ze « n'a pas de raison de douter de la véracité de ces constats, opérés par une institution de l'Etat défendeur lui-même. Elle rappelle souvent avoir attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International » (Ibidem, §132) ;

(Vrije vertaling: "heeft geen redenen om van de betrouwbaarheid van deze vaststellingen in vraag te stellen, de welke werden gedaan door een instantie van de verwerende Staat zelf. Ze herhaalt vaak het belang dat ze besteedt aan informatie van de recente rapporten van internationale en onafhankelijke organisaties ter verdediging van de rechten van de mens, zoals Amnesty International");

Dat, m.b.t. tot de feiten eigen aan de zaak Khlaifia e.a./ Italie, "Cependant, la Cour transcende le cas d'espèce qui lui était soumis en affirmant clairement des balises devant entourer le contrôle, tant le sien que celui des juges nationaux, des violations alléguées de l'article 3 CED H en ce qui concerne les conditions d'accueil des demandes d'asile, singulièrement en Italie. Si elle rappelle que les mauvais traitements doivent atteindre un seuil minimum de gravité pour tomber sous le coup de l'article 3 de la CEDH, elle affirme également que la surpopulation (en l'espèce dans un centre d'accueil) peut constituer l'élément central à prendre en compte dans l'analyse de la violation alléguée de l'article 3 de la CEDH » ;

(Vrije Vertaling : Toch overstijgt het Hof de zaak die hem voorgelegd is en stelt duidelijk de voorwaarden die de controle moeten omringen, zowel de zijne als die van de nationale rechters, van de vermeende schendingen van artikel 3 EVRM betreffende de opvang van asielzoekers, met name in Italië. Hoewel ze eraan herinnert dat mishandeling een minimumniveau van ernst moeten bereiken om binnen werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM te vallen, zegt ze ook dat overbevolking (in dit geval in een opvangcentrum) een centraal element kan zijn waarmee rekening gehouden moet worden bij de analyse van de vermeende schending van artikel 3 EVRM).

Dat verwerende partij de tekortkomingen van Italië inzake de onthaal- en opvangvoorzieningen niet ontkend aangezien ze zelf schrijft : "We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden";

Dat Uw Raad in het arrest 175.527, d.d. 12 februari 2016 bevestigt dat "Le Conseil souligne ensuite qu'il peut tiré comme enseignement des arrêts récents de la Cour européenne des droits de l'homme que, si la situation de l'Italie ne peut en rien être comparée à celle de la Grèce, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive y prévalent, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III soient pris avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur base des informations actualisées (Cour EDH, 4 novembre 2014, Tarakhie v. Suisse; Cour EDH, 5 février 2015, A.M.E. v. Pays-Bas; Cour EDH, 30 juin 2015, A.S. v. Suisse) ainsi que des éléments propres au cas du requérant » ;

(Vrije vertaling : De Raad onderlijnt vervolgens dat er uit de recente rechtspraak van de EHRM vastgesteld kan worden dat, alhoewel is de situatie in Italië niet vergelijkbaar met de situatie in Griekenland, de zorgwekkende en evolutieve situatie die er heerst, verplicht de bevoegde instantie, in de beslissingen omtrent dossiers waarin een overdracht naar Italië voorzien is in toepassing van de Dublin III verordening, met uiterst veel zorgvuldigheid te werk gaan, wat allerm minst inhoudt dat een volledige en nauwkeurige onderzoek plaats vind, op basis van de actuele informatie (Cour EDH, 4 novembre 2014, Tarakhel v. Suisse ; Cour EDH, 5 février 2015, A.M.E. v. Pays-Bas ; Cour EDH, 30 juin 2015, A.S. v. Suisse) en op basis van de feiten eigen aan de zaak);

Dat overeenkomstig met de rechtspraak van Uw Raad, die toepassing maakt van de rechtspraak van de EHRM, voldoet het niet dat verwerende partij enkel de algemene situatie in Italië onderzoekt;

Dat, in casu had verwerende partij, de situatie van vluchtelingen alleenstaande mannen in Italië moeten onderzoeken en waarborgen eisen van Italië;

Dat dit onderzoek niet werd gedaan;

Dat bovendien, verwerende partij zelf erkend, in de bestreden beslissing, de er in Italië structurele problemen heersen m.b.t. zowel, de asiel procedure, als de opvang- en onthaalvoorzieningen.

Dat verzoeker stelt vast dat dit onderzoek niet werd gedaan en dat, wegens de algemene dramatische situatie in Italië en het gebrek aan enige waarborg van de Italiaanse autoriteiten m.b.t. zijn opvang en

onthaal alsook tot zijn toegang tot een effectieve asielprocedure overeenkomstig met de Europese vereisten, verzoeker een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest verboden behandeling;

Dat de EHRM in de bovengenoemde zaak Khlaifia e.a./ Italië beoordeelt dat de gebreke aan plaatsen en de overbevolking in de opvang centra een centraal element is in het onderzoek van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM;

Dat de tekortkomingen van Italië in de opvang en onthaalvoorziening niet betwist, noch betwistbaar zijn; Dat, ten gevolge er een reële risico is dat verzoeker word blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest;

Dat verwerende partij kennis heeft, of allerm minst had moeten hebben, van de tekortkomingen in Italië, en ten gevolge, niet toegelaten is verzoeker naar Italië te verwijderen waar ze een risico loopt tot een schending van haar fundamentele rechten en de menswaardigheid;

Dat zodoende, verwerende partij artikel 3.2. van de Dublin III Verordening schendt, alsook artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest;

8.

Overwegende dat verwerende partij schrijft: "Het louter feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandelingen van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen" (ni. een reële risico tot het blootstellen aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest);

Dat verwerende partij alweer erkent dat Italië trotseert met opvang- en onthaalvoorzieningen, alsook met asielprocedures tekortkomingen;

Dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer";

Dat de rechtspraak van de EHRM bevestigt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM "er in hoofde van de Gemachtigde bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen opeen reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling" (RvV, arrest 137.696, d.d. 30.01.2015 verwijzend naar EHRM, 15 november 1996, nr. 22414/93 Chahal v. Verenigde Koninkrijk, par. 96; EHRM, 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02; Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448):

Dat, wegens de niet betwiste tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië en het gebrek aan enig daadwerkelijke waarborg van de Italiaanse instanties hieromtrent, is verwerende partij niet toegelaten te beweren dat " Het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België",

9.

Overwegende dat de Europese Unie probeert een akkoord te vinden tussen de lidstaten voor een betere verdeling van migranten ;

Dat de Europese Unie zo 160.000 migranten wenst te relokaliseren van Italië en Griekenland naar andere landen van de Europese Unie (stuk 3) ;

Dat men zo leest in een artikel van mei 2017 :

"While more than 18,400 migrants have so far been taken from overwhelmed camps, 12,500 people in Greece and 4,000 in Italy remain stranded despite being found eligible for transfer under UN guidelines" (stuk 3) ;

Dat de stroom van migranten weer sterker is dan vorig jaar, zelfde periode :

"The pressure being placed on the Italian government is overwhelming. So far this year more than 59,000 refugees and migrants have arrived in Italy, a third more than in the same period last year. On past patterns, a total of 230,000 will arrive this year, taking the total in the last three years to more than 600,000. A total of 1,569 people have died attempting the crossing this year, taking the total to more than 7,500 since the beginning of 2015"(stuk 4).

Dat men betreffende de opvang van migranten in dit artikel leest :

Adriana Zega, of Oxfam Italia, said: "Some of these centres, those overseen by the local authorities, are good, providing Italian classes, focusing on integration and psychological counselling. Others, the vast majority run by the regional arm of the ministry of interior, provide no education and are subject to Utile scrutiny." (stuk 4) ;

10.

Overwegende dat in het rapport n° 13531 d.d. 9 juni 2014 en getiteld « L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes »¹⁰, heeft de Raad van Europa verklaart dat : « des efforts louables ont permis aux autorités italiennes et à leurs partenaires de répondre aux urgences, mais de nombreux problèmes d'ordre structurel subsistent dans la politique italienne de migration et des mesures s'imposent pour adapter le système aux besoins ».

(Vrije vertaling: loffelijke inspanningen hebben de mogelijkheid gegeven aan de Italiaanse autoriteiten en aan hun partners om aan de spoedgevallen te beantwoorden, maar veel structurele problemen blijven bestaan in de Italiaanse migratie politiek en maatregelen moeten genomen worden om het systeem in overeenstemming te zetten met de behoeften").

Dat structurele problemen van de opvang in Italië aangescherpt zijn door het massaal en continu aankomst van personen;

Dat de massale aankomst van migranten en asielzoekers in vergelijking gezet moet worden met het aantal beschikbare onthaalplaatsen in Italië:

« The number of places in these projects is very limited. [...] The FER projects offer a total of 220 places for Dublin returnees. There were 3,551 Dublin returnees in 2012. Of these, 1,819 arrived in Malpensa, although there are only 35 FER places in Varese. Another 2,256 people were transferred to Rome where there are 150 FER places. The FER places are not open to the largest group of returnees - those with protection status in Italy. In addition, both the length of stay and the project duration are generally limited. These projects can therefore only offer temporary accommodation for some Dublin transferees, but they do not result in a significant increase in accommodation capacity in Italy"

Dat volgens het rapport n° 13531 van de Raad van Europa: «même si beaucoup de demandeurs d'asile sont bien accueillis par leurs communautés présentes en Italie, il est clair que les capacités d'accueil italiennes existantes sont insuffisantes pour répondre aux besoins croissants. La qualité des conditions d'accueil, notamment pour les enfants, a d'ailleurs été récemment mise en cause par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse » ;

Dat in maart 2015 heeft de NGO ASILO IN EUROPA, alweer de alarm moeten trekken tegenover het ernstig gebrek aan onthaalplaatsen in Italië (<http://asiloineuropa.blogspot.be/2014/03/the-future-of-italian-reception-system.html>):

"In 2012 and 2013 the SPRAR system has constantly grown with ad hoc, temporary expansions, bringing the system's capacity to around' 9.500 places at the end of 2013. But it is only with the Ministerial decree of the 29th of January 2014- which will be valid for the period 2014-2016 - that the SPRAR system eventually reached a structural capacity of 13.020 places plus 6.500 additional places.

Despite being a very good result, this is far from sufficient to cover all the existing needs, especially if we consider that the turnover rate within the SPRAR structures is not particularly high. This means that the SPRAR will not be the Italian reception system but will only come to constitute a bigger part of the system 3S compared to previous years. Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the lucky ones"

who will find a place in the enlarged SPRAR system, compared with the "unlucky ones" who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPAR".

Dat verzoeker, aangezien de huidige situatie in Italië, in geen geval overgebracht mag worden naar Italië waar hij een reële risico loopt om geen opvang te verkrijgen en dus dakloos te worden, met alle gevolgen ervan;

Dat de onthaal- en ontvangvoorzieningen in Italië onmenselijk en vernederend zijn en een schending vormen van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest.

Dat verzoeker benadrukt dat de situatie in Italië uiterst moeilijk en evolutief is, wat Uw-Raad nog heeft bevestigd in haar arrest 175.527, d.d. 12 februari 2016;

Dat de situatie er een ramp is wegens het groot aantal asielzoekers en migranten die elke dag aankomen; Dat Italië niet in de mogelijkheid is de opvang en onthaal van de asielzoeker te waarborgen;

Dat in twee arresten van Uw Raad, nr 144.188 en 144.367 van april 2015, U heeft geoordeeld dat: « Il ressort de ceux-ci (ndlr : les rapports présentant la situation d'accueil en Italie), malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri-, ou qu'il ne sera pas contraint de dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées- le temps de l'examen de la demande d'asile. Les circonstances que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M. S. S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision et à l'audience, ne permet pas d'énervé ce constat. »

(Vrije vertaling: Er is vastgesteld (Ndlr...) dat, alhoewel maatregelen genomen worden door de Italiaanse regering, het absoluut niet gewaarborgd is dat ieder asielzoeker die in Italië belandt, zal aangenomen worden door de Italiaanse autoriteiten - en hem een dak verschaffen - of dat hij niet verplicht zal worden, in uiterst moeilijke omstandigheden - de maximum mogelijkheden van de opvang centrum zijnde regelmatig overschreden -, de tijd nodig voor de behandeling van zijn asielaanvraag. De omstandigheid dat de situatie in Italië niet vergelijkbaar is met Griekenland zoals onderzocht door de EHRM in de zaak M.S.S., zoals verwerende partij het onderlijnt in haar beslissing en op zitting, doet geen afbreuk van deze vaststelling);

Dat de vaststelling van verwerende partij dat "de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van grote luchthavens (...) bijkomende opvangcapaciteit werd opgericht" hieraan niets veranderd;

Dat in januari 2017 een opstand ontstond bij de migranten ten gevolge van de dood van een jonge Afrikaanse vrouw. Het opvangcentrum, dat normaal een 15-tal migranten diende op te vangen, biedt een dak aan 1300 tot 1500 migranten. Er heerst een totaal gebrek aan alle mogelijke diensten (verzorging, voeding, primaire behoeften zoals kleding enz.)

(<http://www.courrierinternational.com/article/italie-dans-un-centre-daccueil-pour-migrants-la-colere-apres-la-mort-dune-jeune-femme>, januari 2017)

Dat het sluiten van de Balkanroute ernstige gevolgen heeft gehad en de toestroom van migranten in Italië heeft vermeerderd (<http://www.lesoir.be/1455864/article/actualite/fil-info/fil-info-monde^O^-OS-OS/structures-d-accueil-migrants-debordees-en-italie>, maart 2017)

In februari 2017 duidt RTBF aan dat één van de factoren die de toestroom van migranten in Italië aanmoedigt de catastrofale levens- en veiligheidsomstandigheden in Libië zijn. (<https://www.rtbf.be/info/monde/detail-les-migrants-se-pressent-en-italie-marques-par-le-cauchemar-libyen?id=9540919>, februari 2017)

11.

Overwegende dat een tegenstrijdigheid bestaat in de bestreden beslissing die, enerzijds beweert dat de asielprocedure van verzoeker en zijn opvang in Italië zullen overeenkomen met de Europese vereisten, en anderzijds, erkent dat Italië geconfronteerd is met verschillende tekortkomingen;

Dat België verplicht is, overeenkomstig artikel 3.2 van de Dublin III verordening, de asielaanvraag van een kandidaat-vluchteling te behandelen indien "het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de

Dat het verwijderen van verzoeker problemen kunnen opwerpen ten aanzien van artikel 3 EVRM, en ten gevolge België verantwoordelijk kan stellen in geval er gegronde redenen zijn om waar te nemen dat hij blootgesteld zal zijn aan vernederende en onmenselijke behandelingen in Italië (i.n die zin, RvV, arrest 159.072, d.d. 21 december 2015, p.6)

Dat "Het EHRM heeft reeds beoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66)";

Dat "De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer- op grond van algemene informatie die geen uitsluitel geeft - van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat h ad moeten worden gevoerd (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, §118) naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van h et EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat. Dit kiemt des te meer nu de Italiaanse autoriteiten geen teken van leven hebben gegeven naar aanleiding van het terugnameverzoek door de Belgische overheid en zij dus op dat vlak ook geen enkele garantie hebben geboden";

Dat Uw Raad dus van oordeel is dat het onderzoek van de Belgische Staat, omwille de risico dat betrokkene had om in een situatie die artikel 3 EVRM schendt te belanden, niet grondig genoeg was; Dat, « Selon la jurisprudence du C.C.E, qui fait le lien entre les jurisprudence Tarakhel c. Suisse et A.M.E c. Pays-Bas de la Cour européenne des droits de l'homme, si tout renvoi Dublin vers l'Italie ne constitue pas un traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la C.E.D.H. (sauf, conformément à Tarakhel, en a de particulière vulnérabilité et sans garanties individuelles d'accueil), la situation délicate et évolutive en Italie suppose un examen rigoureux de la situation de l'accueil à l'arrivée en Italie et une grande prudence dans autorités. A défaut, le transfert doit être suspendu, ou même annulé »;

(Vrije vertaling: Volgens de rechtspraak van de RvV, die het band doet tussen de rechtspraak Tarakhel ./ Zwitserland en A.M.E. ./ Nederlands van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, als ieder overdracht naar Italië niet een onmenselijke en vernederende behandeling is tegenstrijdig met artikel 3 EVRM (behoudens, overeenkomstig met Tarakhel, het geval van uiterst kwetsbaarheid en zonder individuele waarborgen van opvang), de voorzichtige en evolutieve situatie in Italië veronderstel een accurate onderzoek van de opvang voorziening bij aankomst in Italië et een grote voorzichtigheid van de autoriteiten. Is het niet het geval, dan moet de overdracht geschorst, of zelf nietig verklaard zijn)

Dat verwerende partij geen enkel waarborg heeft geëist en verkregen van Italië, de welke zelf niet aan het verzoek tot overname heeft geantwoord;

Dat in huidige omstandigheden, ieder overdracht naar Italië een onmenselijke en vernederende behandeling is tegenstrijdig met artikel 3 EVRM, kan vormen;

Dat verwerende partij, ten gevolge, alsmede omwille de algemene asielprocedure- en opvangvoorzieningen tekortkomingen in Italië, toepassing had moeten doen van artikel 3.2. van de Dublin III verordening;

Dat Uw Raad beoordeelde dat "En effet, tenant compte de la situation particulière que connaît actuellement l'Italie et dont le Conseil ne peut ignorer l'existence, s'agissant d'un fait de notoriété publique, il convient que la partie défenderesse procède de manière sérieuse et rigoureuse à un nouvel examen

actualisé des conditions effectives d'accueil des demandeurs d'asile, en l'espèce", en ten gevolge, de nietigverklaring en de schorsing van de in die zaak bestreden beslissing heeft bevolen;

(Vrije vertaling: Inderdaad, rekening houdende met de uitzonderlijke situatie die heerst in Italië en waarvan de Raad niet onkenlijk is aangezien het een feit van publieke kennis is, hoeft verwerende partij overgaan tot een nieuw nauwkeurig en serieus, geactualiseerde onderzoek van de effectieve opvangvoorzieningen voor asielzoekers, zoals in huidige zaak);

Dat verwerende partij artikel 3 van het EVRM en het artikel 4 van de EU-Handvest schenden in geval ze de bestreden beslissing in het kader van de Dublin III verordening procédures uitvoert;

Dat de bestreden beslissing nietig verklaard moet worden en de uitoefening ervan geschorst zijn;

b) Stuk 3 van het middel: schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij

12.

Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 de formele motiveringsplicht van tegenpartij bepalen;

Dat artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat alle administratieve beslissingen met reden omkleed zijn;

Dat de motivering verzoeker moet toelaten de reden(en) te begrijpen, zowel in feiten als in rechte, van de maatregel die tegenover hem word genomen;

Dat de wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht verstrengt;

Dat de studie van UNHCR "Beyond the proof- Credibility Assessment in EU Asylum Systems" stelt dat de individuals en contextuels omstandigheden in overweging genomen moeten worden bij het onderzoek van elke asielaanvraag;

Dat door de formele (of uitdrukkelijke) motivering " worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen" ;

Dat de bestreden beslissing dient niet op alle rechtsmiddelen te antwoorden, maar wel, ten minste, op de determinerende;

Dat de determinerende rechtsmiddelen of motieven diegene zijn die hoofdzakelijk de beslissing schragen;

Dat de motieven van de beslissing voldoende draagkrachtig moeten zijn;

Dat de motieven van de beslissing steun moeten vinden in het administratief dossier van de tegenpartij en op de bekende feiten van de zaak;

Dat in geval de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden in het dossier, dan moet de motivering als onvoldoend beschouwd worden ;

Dat verwerende partij zich niet kan tevredenstellen door de verklaringen van betrokkene af te wijzen op basis van louter subjectieve appreciatie;"

Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van het vertrouwensbeginsel en van de artikelen 6 en 13 van het EVRM, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat die middelonderdelen onontvankelijk zijn.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld,

en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het interstatelijk vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden op nuttige wijze te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III Verordening deel van uitmaakt, berust op het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

In een arrest van 16 februari 2017 heeft het Hof van Justitie in een zaak die een Dublin-overdracht als voorwerp had en waarin het Hof van Justitie zelf heeft gewezen op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III Verordening en de Opvangrichtlijn, geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met artikel 3.2 van de Dublin III Verordening, moet erop worden gewezen dat de verwerende partij ook de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is nagegaan in het licht van haar specifieke profiel. Zij heeft zich dus niet beperkt tot de vaststelling dat er geen systeemfouten zijn om tot de conclusie te komen dat Italië bevoegd is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, noch heeft zij zich verscholen achter het vermoeden dat elke lidstaat de verdragsverplichtingen zonder meer nakomt. Waar de verzoekende partij zich gegriefd voelt door het feit dat in de bestreden beslissing erop wordt gewezen dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens van een asielzoeker om in een bepaalde lidstaat te kunnen verblijven geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule en dienaangaande betoogt dat zij niet aan forumshopping doet, maar dat het gaat om menswaardigheid en de eerbiediging van de fundamentele rechten van de asielzoeker, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing niet meer doet dan een algemene context schetsen aangaande de toepassing van de Dublin III Verordening en daarbij aangeeft dat in dat systeem de keuze van de asielzoeker niet bepalend is voor het vaststellen van de verantwoordelijke lidstaat om vervolgens over te gaan tot een onderzoek van alle relevante elementen.

De verzoekende partij wijst in haar middel op het bestaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en m.b.t. de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië. Zij betoogt dat in toepassing van Europese rechtspraak en de Dublin III Verordening, zij niet mag worden overgedragen aan een lidstaat waar zij het risico loopt tot behandelingen die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM wegens systematische en of structurele tekortkomingen. Zij stelt dan ook dat de verwerende partij rekening dient te houden met alle mogelijke gevolgen met oog op de algemene situatie in Italië en de persoonlijke gegevens van de betrokkene. Verder betoogt zij dat de verwerende partij minstens individuele waarborgen had moeten verkrijgen van de Italiaanse autoriteiten, waar niet om werd gevraagd en dat het louter feit dat de Italiaanse instanties 7 dagen op voorhand in kennis zullen worden gesteld in geen geval een waarborg is ten aanzien van de opvang van verzoekende partij en de toegang tot de asielprocedure, des te meer nu de Italiaanse instanties geen antwoord hebben gegeven op het verzoek tot overname van de verwerende partij van 9 oktober 2016. Waar de bestreden beslissing stelt dat het AIDA-rapport de inspanningen belicht van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten en dat in het rapport van SFH eveneens wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen, stelt verzoekende partij dat hiermee niet

wordt aangeduid hoeveel plaatsen er op dit moment beschikbaar zijn en of er wel degelijk een plaats vrij is voor haar en dat Italië hier geen antwoord op kan geven. In deze zin kan er volgens verzoekende partij niet worden gesproken over een voldoende en nauwkeurig onderzoek naar de actuele opvangsituatie in Italië. De verzoekende partij concludeert dat de opvangvoorzieningen in Italië niet overeenkomen met de vereisten van artikel 3 van het EVRM.

In de mate dat de verzoekende partij het uitblijven van een antwoord vanwege de Italiaanse autoriteiten op het verzoek tot overname, op zich reeds als een bewijs van het onvermogen van deze autoriteiten om hun plichten ten aanzien van asielzoekers beschouwt, kan zij niet worden bijgetreden. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien in artikel 22, lid 7 van de Dublin III Verordening en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

In casu moet worden nagegaan of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

"Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35)."

Het EHRM bevestigde eind 2015 nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. Daarbij is rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Er wordt melding gemaakt van *"Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Meer recente bronnen zijn het mede door de "European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Maria de Donato, "Asylum Information Database – National Country Report – Italy", up-to-date tot 31.12.2016, of het AIDA-rapport genoemd (een kopie werd toegevoegd aan het*

administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*"Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien"*, Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport, waarvan eveneens een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Tot slot verwijst de gemachtigde eveneens naar een *"report on the fact-finding mission to Italy"* van 2 maart 2017.

De verwerende partij komt tot de conclusie dat deze bronnen, en dan in hoofdzaak het AIDA- en SFH-rapport, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De verwerende partij baseert zich onder meer op het AIDA-rapport van december 2016 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het OSAR/SFH-rapport van 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

De verwerende partij besluit vervolgens na lezing van OSAR/SFH-rapport van augustus 2016 dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoeksters voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake. De gemachtigde is echter van oordeel dat deze conclusie niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens de gemachtigde niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Verder wordt voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië gesteld:

"Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15)."

De verwerende partij neemt bij haar beoordeling tevens informatie van 19 oktober 2016 in rekening:

"Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)."

Ook wordt rekening gehouden met een rapport van Amnesty International van 2016:

"Hieromtrent verwijzen we ook naar een rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport, alsook de door de advocaat van betrokkene aangebrachte elementen, zich uitsluitend focussen op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en

dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.”

Om te concluderen:

“Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij dus omstandig heeft gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissing weergegeven bronnen en met de informatie die haar door de raadsman van de verzoekende partij werd aangereikt. Het komt haar dan ook toe om aan te tonen, met concrete argumenten, dat deze conclusie niet deugdzzaam is. De stelling van de verzoekende partij dat de verwijzing naar de tekortkomingen de motivering tegenstrijdig maakt, gaat niet op, nu wordt gesteld dat die tekortkomingen niet dermate zwaarwegend worden geacht dat zij een overdracht in de weg staan.

In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij meerdere arresten van de Raad aan, die er op zouden wijzen dat er sprake is van structurele problemen m.b.t. de opvangsituatie van asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Italië. Voor zover de verzoekende partij deze arresten aanhaalt om de structurele tekortkomingen in Italië te staven, wijst de Raad er op dat het arresten betreft van 2012, 2015 en 2016. Zoals *supra* reeds werd aangehaald, heeft de verwerende partij haar beslissing genomen op basis van het AIDA-rapport dat up-to-date is tot en met 31 december 2016, aldus opgesteld na de door de verzoekende partij aangehaalde arresten. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar arresten die een oordeel hebben geveld over oudere rapporten en dus ook verouderde informatie weergeven terwijl de bestreden beslissing meer recente en geactualiseerde informatie weergeeft betreffende situatie van het opvangsysteem in Italië. Bovendien moet erop worden gewezen dat de aangehaalde rechtspraak niet onverminderd kan worden geëxtrapoleerd naar de huidige *casus*, nu de motieven van de verschillende beslissingen die werden aangevochten niet steeds identiek zijn, en het onderzoek dat eraan voorafging al evenmin, gelet op de evoluerende situatie in Italië.

De verzoekende partij citeert uit het SFH-rapport van 2016 waarin wordt gewezen op de problematiek voor opvang van Dublin-terugkeerders. Volgens deze informatie stelt het probleem zich voor mensen die reeds opvang hebben genoten voor ze het opvangcentrum, zonder aankondiging, hebben verlaten. Dit wordt beschouwd als een vrijwillig vertrek en men verliest bijgevolg het recht op opvang. Het citaat waarnaar de verzoekende partij verwijst, vervolgt echter dat ook die groep van mensen terug opvang kunnen krijgen maar dat die persoon daarvoor een afspraak moet maken met “de prefectuur” teneinde uit te leggen waarom men het centrum heeft verlaten. De prefectuur beslist of het recht op opvang kan behouden blijven of opnieuw worden toegekend. Indien de betrokken persoon opnieuw opvang krijgt, wordt die wel onderaan de wachtlijst geplaatst, tenzij men een specifieke kwetsbaarheid heeft aangetoond. Verzoekende partij denkt dat het meer dan mogelijk is dat zij op straat zal belanden omdat zij reeds in een centrum in Milaan en Bologna heeft verbleven en dit vrijwillig heeft verlaten om haar reis verder te zetten. De gemachtigde antwoordt hierop dat dit in de situatie van verzoekende partij niet aan de orde zal zijn daar het Italiaanse Decreet - dat in die mogelijkheid voorziet om iemands materiële opvangvoorzieningen te beperken of in te trekken - enkel om een omzetting van de Opvangrichtlijn gaat die enkel van toepassing is op verzoekers van internationale bescherming. Nu echter uit de vingerafdrukken blijkt dat verzoekende partij geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië, doch enkel op illegale wijze in Italië verbleven heeft, ressorteerde zij niet onder het toepassingsgebied van de Opvangrichtlijn en kan er worden van uitgegaan dat het recht op opvang onverminderd mogelijk zal zijn. De Raad acht deze redenering niet kennelijk onredelijk. Hoe dan ook blijkt dat de beschreven regeling,

van toepassing op asielzoekers die hun verblijfplaats verlaten zonder de opvanginstanties op de hoogte te stellen of zonder hun toestemming, conform artikel 20 van de Opvangrichtlijn is.

Door te stellen dat niet wordt aangeduid hoeveel plaatsen er momenteel beschikbaar zijn -in de bestreden beslissing wordt overigens wel melding gemaakt van een toename in vier jaar van 5000 naar 120000 opvangplaatsen- en of er wel degelijk plaats is voor haar, en dat ook de Italiaanse autoriteiten daarop geen antwoord kunnen geven zodat het risico bestaat dat zij niet zal worden opgevangen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij hierover kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft geoordeeld.

In de mate dat de verzoekende partij verder nog verwijst naar de rudimentaire omstandigheden binnen de opvangcentra, moet in herinnering worden gebracht dat volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst dienen te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De verwerende partij heeft geoordeeld, alle rapporten samengelezen, dat er *“geen aanleiding [is] te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*.

Het weze herhaald dat de verwerende partij niet heeft ontkend dat er mogelijks problemen zijn wat betreft bepaalde aspecten in het opvangsysteem maar dit duidt er nog niet op dat de genuanceerde benadering in de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn. Bovendien blijkt dat verzoekende partij, ondanks het feit dat zij geen internationaal beschermingsverzoek had ingediend, toch reeds kort opvang heeft genoten en dat zij in haar Dublingehoor geen gewag heeft gemaakt van rudimentaire of onmenselijke omstandigheden in het opvangcentrum.

De verzoekende partij tracht deze beoordeling in een ander daglicht te stellen door te verwijzen naar:

- het rapport met nummer 13531 van 9 juni 2014 getiteld *“L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”*;
- een SFH-rapport van augustus 2016;
- een stuk uit een rapport van de NGO ASILO IN EUROPA van maart 2015;
- het AIDA-rapport van december 2016;
- een artikel van M. LYS van januari 2015 genaamd *“Au delà de l’arrêt Tarakhel: le Conseil du contentieux des Etrangers impose une analyse individuelle et approfondie de la situation des demandeurs d’asile renvoyés en Italie, indépendamment de la vulnérabilité de son profil”*;
- persartikel uit le Courrier International van januari 2017 over het protest dat is uitgebroken n.a.v. het overlijden van een asielzoekster, een artikel in Le Soir van maart 2017 over de toestroom in Italië als gevolg van het sluiten van de Balkanroute en een artikel verschenen op RTBF over de catastrofale omstandigheden in Libië van februari 2017.

In eerste instantie, waar de verzoekende partij verwijst naar citaten uit rapporten die ook door de verwerende partij werden gehanteerd, moet erop worden gewezen dat zij daarmee niet aantoonde dat de analyse van de verwerende partij, de verschillende rapporten samengelezen, niet deugdelijk zou zijn.

Voorts moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich verhaalt op informatie die dateert uit of betrekking heeft op de periode 2014-2015, terwijl de verwerende partij zich op meer recente informatie heeft gebaseerd, die betrekking heeft op de situatie tot en met maart 2017. Om die reden kan met de verouderde rapportering geen rekening worden gehouden: de verzoekende partij heeft er terecht zelf op gewezen dat de situatie in Italië snel evolueert, hetgeen onder meer blijkt uit het achterhaalde cijfermateriaal dat in haar bronnen wordt weergegeven. Derhalve zijn ze niet van aard om de door de verwerende partij gebruikte informatie en de conclusies die zij daaruit heeft getrokken, te overrulen. Verder wordt niet met concrete op de verzoekende partij toepasselijke elementen gestaafd dat Italië haar verzoek tot internationale bescherming niet correct zou behandelen. De recente persartikelen doen evenmin afbreuk aan het voorgaande. Het tragisch overlijden van een asielzoekster als gevolg van een trombose in de longen is uiteraard een zeer ernstig voorval, doch er zijn geen indicaties dat er een causaal verband bestaat met haar slechte opvangsituatie. De andere artikelen duiden op de oorzaken voor de toestroom

in Italië, doch het feit dat er een zeer grote toestroom van verzoekers in Italië bestaat, wordt geenszins ontkend door de gemachtigde en volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aannemelijk te maken.

Wat er ook van zij, het weze herhaald dat ze sowieso niet van aard zijn om de conclusie van de verwerende partij als kennelijk onredelijk of onzorgvuldig af te doen.

Voorts kan de informatie van het rapport van Amnesty International, die betrekking heeft op vreemdelingen die aankomen aan de hotspots en waarin inderdaad gewag wordt gemaakt van zeer ernstige vormen van mishandeling en foltering door politieambtenaren van vreemdelingen die geen vingerafdrukken wensen af te geven (rapport p. 17 tot en met 25) geenszins worden geminimaliseerd hetgeen de gemachtigde ook erkent door te stellen dat concrete omstandigheden in de hotspots een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest impliceren. Echter, deze (afschuwelijke) omstandigheden kunnen niet geëxtrapoleerd worden naar Dublin-terugkeerders. De verzoekende partij stelt dat daarover geen garanties zijn, maar maakt niet aannemelijk dat zij in een dergelijke hotspot zal terechtkomen, temeer nu de hotspots gericht zijn op migranten die overzees de Italiaanse buitengrens bereiken. Verzoekende partij stelt dat men zich bijgevolg vragen moet stellen over de behandeling in andere onthaalvoorzieningen, maar het gaat in het rapport klaarblijkelijk specifiek om zwaar wangedrag van politie bij het weigeren van de afgifte van vingerafdrukken en kan niet veralgemeend worden op de situatie in de onthaalvoorzieningen. De verwijzing naar informatie die specifiek betrekking heeft op de situatie in de hotspots of aan de grensplaats tussen Frankrijk en Italië is dus niet dienstig, zoals dat overigens ook in de bestreden beslissing werd aangegeven.

Waar verzoekende partij aanstipt dat de Europese Unie ernaar streeft een akkoord te vinden aangaande hervestiging van migranten uit Italië en Griekenland, maar dat dit voorlopig nog moeilijk loopt en dat de opvangdruk op de Italiaanse regering zeer zwaar is, ontkent de gemachtigde in de bestreden beslissing ook geenszins de zware druk op het Italiaans opvangnetwerk. Men kan echter alleen toejuichen dat op het niveau van de Europese Unie naar solidaire oplossingen voor het probleem wordt gezocht. Dit op zich volstaat echter niet aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten op systematische wijze falen aan hun verplichtingen inzake de Opvangrichtlijn te voldoen voor de specifieke groep van Dublin-terugkeerders waartoe verzoekende partij behoort.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Ook omtrent de individuele omstandigheden van de verzoekende partij wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij wijst op haar gezondheidstoestand en het feit dat ze reeds geopereerd werd aan een terugkerende tumor aan de parotideklier. De gemachtigde had kennis van deze medische problematiek voor het nemen van de bestreden beslissing en zou onvoldoende aandacht hebben verleend aan haar gezondheidstoestand die niet zonder duidelijke garanties naar Italië teruggestuurd zou kunnen worden. Verzoekende partij citeert de passage uit de bestreden beslissing die betrekking heeft op de vereisten van informatieoverdracht van gezondheidsgegevens zoals neergelegd in artikel 32 van de Dublin III Verordening. Verzoekende partij vervolgt dat dit niet garandeert dat de gemachtigde de nodige informatie zal verstrekken aan de Italiaanse autoriteiten, noch dat zij op een correcte en aangepaste wijze behandeld zal worden in Italië. Uit een medisch attest, gevoegd bij het verzoekschrift, zou blijken dat het moeilijk is in te schatten wat de consequenties zullen zijn in geval van een stopzetting van de behandeling.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde zeer uitgebreid is ingegaan op de medische problematiek van verzoekende partij en zich niet heeft beperkt tot een standaardverwijzing naar artikel 32 van de Dublin III

Verordening. De gemachtigde verwijst naar de verklaring van verzoekende partij dat zij last heeft aan de schildklier en antibiotica neemt en verder verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Verzoekende partij werd eveneens gehospitaliseerd in België en was bijgevolg niet in de mogelijkheid zich aan te melden bij de gemachtigde tussen 7 juni 2017 en 30 juni 2017. Er werd een succesvolle medische ingreep uitgevoerd en geen melding gemaakt van ernstige of specifieke complicaties. De gemachtigde is van oordeel dat niet uit de gevoegde attesten kan worden opgemaakt dat verzoekende partij niet kan reizen of dat gezondheidsredenen een overdracht naar Italië in de weg zouden staan. Verzoekende partij kon zich immers nadien wel zonder problemen aanmelden bij de gemachtigde. De gemachtigde steunt zich verder op het geactualiseerde AIDA-rapport voor de stelling dat verzoekende partij zowel juridisch als in de praktijk toegang zal hebben tot gezondheidszorg en dat er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen. De gemachtigde is van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat in haar geval, eens Italië is geïnformeerd aan de hand van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet zal voor gezorgd worden dat in haar bijzondere behoeften wordt voorzien. De gemachtigde verwijst verder naar rechtspraak van het EHRM, meer bepaald de zaak Ali e.a. t. Zwitserland en Italië van 4 oktober 2016 waarin werd gesteld dat een overdracht naar Italië van een volwassen alleenstaande mannelijke of vrouwelijke asielzoeker, die wel een medische behandeling nodig heeft maar niet kritisch ziek is, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Vervolgens steunt de gemachtigde op een zaak van het Hof van Justitie CK t. Slovenië van 16 februari 2017 waarin wordt gesteld dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan uitmaken, ongeacht de kwaliteit van de opvang en zorg die aanwezig zijn in de verantwoordelijke lidstaat. De gemachtigde benadrukt echter dat er volgens dit arrest sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de asielzoeker bij overdracht en dat de lidstaten in dat verband moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III Verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen. *In concreto* stelt de gemachtigde dat bij betrokkene geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand. De gemachtigde verwijst eveneens naar het arrest Tarakhel van het EHRM en erkent dat het Hof hierin heeft gesteld dat een overdracht aan Italië van een asielzoeker met een uitgesproken kwetsbaarheid een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen betekenen maar dat op basis van de voorgelegde medische attesten niet kan worden besloten dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert te reizen, of dat gezondheidsredenen een overdracht aan Italië verhinderen of dat gezondheidsredenen een risico zouden inhouden op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde concludeert dat er thans geen sprake is van materiële, fysieke of psychologische dermate specifieke noden dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen.

Verzoekende partij laat alle overige motieven dan de verwijzing naar artikel 32 van de Dublin III Verordening ongemoeid. Uit de attesten die verzoekende partij aan de gemachtigde heeft voorgelegd blijkt inderdaad dat zij in België op 8 juni 2017 met succes werd geopereerd aan een kiste aan of in de parotideklier. Uit het attest "protocole d'anatomopathologie" van 9 juni 2017 wordt als volgt geconcludeerd: *"parotidectomie droite: lésion kystique à priori uniloculaire de 2.5 cm de plus grand axe, de résection complète. Absence de signe de malignité sur les prélèvements reçus."* Hieruit blijkt dat er geen sprake is van enige kwaadaardigheid. Als opvolging blijkt uit de stukken dat enkel wordt verwezen naar kinesithérapie. Het medisch stuk van 13 augustus 2017, dat dateert van na de bestreden beslissing en pas voor het eerst wordt gevoegd bij het verzoekschrift, kan niet dienstig worden voorgelegd gezien de *ex tunc* bevoegdheid van de Raad die zich dient te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing. Geheel ten overvloede blijkt overigens ook uit dit attest de operatie van de goedaardige kiste en de nood aan kinesithérapie. Er wordt ook gewag gemaakt van risico op recidive van de goedaardige kiste. Rekening houdend met deze attesten voorgelegd door de verzoekende partij, kan de Raad de voormelde samenvatting van de motieven niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten in het licht van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest en de aangehaalde rechtspraak. De Raad acht de verwijzing van de gemachtigde naar het arrest Ali e.a. t. Zwitserland en Italië evenwel niet dienstig. Er blijkt immers dat het EHRM in deze zijn standpunt steunt op het arrest A.S. t. Zwitserland van 30 juni 2015 en de beslissing A.M. t. Zwitserland van 3 november 2015. Lezing van het arrest A.S. en de beslissing A.M. leert echter dat het Hof zich voor diens uitermate streng criterium van "kritisch ziek zijn" inzake overdracht van psychisch ernstig zieke mensen steunde op de ondertussen achterhaalde rechtspraak zoals uiteengezet in de arresten N. t. Verenigd Koninkrijk (nr. 26.565/05) en D. t. Verenigd Koninkrijk van 2 mei 1997. Het is duidelijk dat het Hof deze rechtspraak in zijn arrest Paposhvili (nr. 41738/10) genomen in Grote Kamer, van 13 december 2016 heeft verlaten. Echter, dit kan als een overtollig motief worden beschouwd nu de gemachtigde wel terecht heeft verwezen naar de zaak CK t. Slovenië van het Hof van Justitie van februari

2017 waarin de nieuwe norm wordt gehanteerd zoals uiteengezet in Paposhvili van een reëel risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand na overdracht. Verzoekende partij gaat niet in op dit motief van de bestreden beslissing en de Raad kan de gemachtigde volgen dat redelijkerwijs niet van een dergelijk ziektebeeld sprake is.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S./Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E./Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

De verzoekende partij kan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat voor alle Dublin-overdrachten, moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn inzake de omstandigheden waarin de Dublin-terugkeerder zal belanden. Dat de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien in artikel 22, lid 7 van de Dublin III Verordening en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder met een medische problematiek, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure, en dat er geen elementen werden aangebracht die erop wijzen dat haar conclusie, met name dat *“Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.”* kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn, en al evenmin dat zij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES